

majus jus acquirat, ac ei ex jure communi competit. Unde privatio et remotio ab officio rectoris, si in pœnam criminis vel reatus disciplinæ fit, fieri non potest nisi confecto processu canonico; translatio autem ab una missione ad aliam aut ad aliud officium fieri debet ab Episcopo ex causis gravibus et habita meritorum ratione. Remotis et translatis appellatio ad S. Congr. de Prop. Fide aut Delegatum Apostolicum conceditur, at in devolutivo tantum.¹—**c.** Juramentum die anniversaria vel alio stato die præmissa Confessione et Communione, pie renovantes indulgentiam plenariam, defunctis applicabilem, lucrantur.

IV. *Amittitur titulus Missionis*: **a.** per privationem ab Ordinario factam, postquam hic paternis ac repetitis monitis sacerdotem ad resipiscendum frustra invitavit, atque de ejus criminibus et publica diffamatione probationes certas etiam extrajudicialiter acquisitas sibi comparavit, quas in casu recursus exhibere valeat Sacræ Congregationi;²—**b.** per *dimissionem Officii Missionarii*;³—**c.** per voluntariam *substitutionem tituli patrimonii* factam cum consensu Ordinarii et S. C. de Prop. Fide, quo in casu etiam dispensatio a juramento et voto jurato obtineri ab eadem S. C. potest;—**d.** per *professionem* in religioso instituto, ut supra ad iii. **b.**—Ad quæ notandum: 1. Quamdiu Sacerdos, eo quod se indignum reddidit sacri ministerii exercendi, titulo missionis privatus, nullo resipiscentiæ signo exhibito in prava vivendi consuetudine perseverat, Episcopus non tenetur ad sustentationem illi præbendam;⁴—2. Eos, qui titulum Missionis amiserunt, Ordinarii tenentur compellere ad alterius tituli subrogationem,⁵ dummodo talis in loco haberi possit;⁶—3. Quodsi titulo generatim aut etiam titulo Missionis amisso alter non substituatur, Sacerdos haud propterea remanet suspensus.⁷ Ideo nec per se in ordinibus ministrare prohibe-

¹ Baart: *The Roman Court* n. 221 seq.; S. C. de Prop. Fide 20 Maj. 1887 ap. *Smith Comp. jur. can.* pag. 420 et *Coll. Prop.* n. 2153. —*Conc. Plen. Balt. III.* n. 286.

² *Instr.* n. 15. Cfr. Gasparri de *S. Ordinatione* n. 82.

³ *Ib.* n. 11; S. C. de P. F. 4 Febr. 1873 ad Dub. 1.

⁴ *Instr.* n. 13.

⁵ S. C. de P. F. *ibid.*

⁶ *Instr.* n. 11.

⁷ S. C. de P. F. *ib.* ad Dub. 2.

⁸ *Instr.* n. 11; *Gasp.* n. 608, 613.

tur.—E contra perpetuo suspensi sunt, donec a S. Sede eis consulatur, et ipsi Episcopum benevolam receptorem invenerint ac de ecclesiastico patrimonio sibi providerint, non solum illi, qui votis solemnibus emissis ex Ordine Religioso canonice ejecti sunt, sed etiam illi, qui in Sacris constituti vota simplicia, licet temporalia tantum, in Instituto Religioso nuncupaverunt et ex eo canonice dimissi fuerunt,¹ prout etiam ab Ordinibus ipso facto suspenduntur, qui votis simplicibus aut per dimissionem ab Apostolica Sede sponte petitam et obtentam aut per dispensationem Apostolicam aut per lapsum temporis cessantibus ex suo Instituto exeunt, priusquam Episcopum benevolam receptorem invenerint et de ecclesiastico patrimonio sibi providerint.² Invento tamen tali benevolo receptore et patrimonio sibi constituto suspensio hæc ipso facto cessat, quin absolutione indigeat, non autem benevolo receptore tantum invento.³ At vero S. C. Ep. & Reg. Episcopo facultatem concedit, Clerico, qui nec receptorem nec patrimonium invenit et quem nec ipse vult recipere, permittendi, ut, dum manet in sua Diœcesi, sacros Ordines ad tempus sibi benevisum exerceat.

ARTICULUS XII.

“DELEGANDI BENEDICTIONEM CAMPANARUM, QUANDO-
CUMQUE EAM IPSI ABSQUE GRAVI INCOMMODO PERFI-
CERE NEQUEANT, SACERDOTIBUS SIBI BENE VISIS, SER-
VATO RITU PONTIFICALIS ROMANI, ATQUE ADHIBITIS
OLEIS ET AQUA AB EPISCOPO BENEDICTIS; NECNON
ETIAM SINE AQUA AB EPISCOPO BENEDICTA, SI GRAVIS
CAUSA CONCURRAT.”

212.—Explicatio. Dicitur:

I. *Delegandi.* Episcopus enim jure ordinario gaudens benedicendi campanas facultatem hanc quidem delegare potest alii

¹ Dimissio vel expulsio Religiosi fit per sententiam a Superiore cum ejus Consilio pronunciatam (et per appellationem non suspensam) ex processu contra eum instructo, eo quod *graviter, externe et publice* culpabilis necnon, licet ter, distinctis temporibus admonitus et correctus, *incorrigibilis* fuit. S. C. Ep. et Reg. 4 Nov. 1892 *Auctis admodum* ad iii. ap. *Act. S. Sed.* xxv. 313, *N. R. Th.* xxv. 29.

² *Ib.* ad iv. et v.

³ *N. R. Th.* xxv. 44.—S. C. Ep. et Reg. 20 Nov. 1895 ap. *Act. S. Sed.* xxviii. 559.

Episcopo in sua Diocesi commoranti (*Coll. Prop.* n. 95), non autem (ob unctionem benedictioni adnexam) simplici Sacerdoti, licet hic sit Canonicus vel Prælatus;—imo Abbates et Prælati usum pontificalium habentes, qui campanas benedicere possunt pro suis Ecclesiis,² hoc nec de Ordinariorum licentia possunt pro usu aliarum Ecclesiarum.³—Jam vero vi facultatis hujus Articuli Episcopis conceditur id quod a jure eis limitatum est; et quidem tum in hoc Art. tum in aliis concessionibus hujus facultatis, ut e. gr. in illa Episcopis Prov. Quebecensis facta, dicitur *delegandi*, non *subdelegandi*, ita ut merito inferri possit, Episcopos, dum hanc facultatem exercent, ex concessione S. Sedis jure ordinario procedere, ideoque potestatem delegatam non expirare morte Delegantis. (Cfr. n. 37, d.) Facultas hujus Art. ortum habet ex Decr. S. C. de P. F. 24 Jan. 1868.⁴

II. *Benedictionem*. “Campana debet benedici, antequam ponatur in campanili.” (*Pont. Rom.*) Si ante benedictionem in eo ponitur, Episcopus potest prohibere, ne pulsetur et jubere eam deponere.⁵

III. *Campanarum*—earum scil., quæ pro usu sacro destinatae sunt; cui nihil obstat, si campanæ sunt ex ferro vel chalybe. (*S. R. C.* 6 Febr. 1858 ap. Gard. n. 5259.) Non possunt benedici solemniter campanæ, quæ solum deserviunt profanis usibus.⁶ Pro his tamen specialis formula benedictionis approbata est a S. R. C. 4 Martii 1892.⁷

IV. *Quandocumque . . . absque gravi incommodo*—e. gr. si campanæ jam sunt in campanili et absque gravibus sumptibus non possunt desumi. Tum autem si Episcopus ipse benedictionem perficit, quia non decet, ut in habitu pontificali ascendat

¹ S. R. C. 19 Apr. 1687 n. 3134, 9 Maji 1857 ap. *Coll. Miss.* n. 1318, 1320.

² S. R. C. 5 Apr. 1620.

³ Alex. VII. in Decr. S. R. C. 27 Apr. 1659 ad xix. ap. Ferraris v. *Abbas* n. 31.

⁴ *Conc. Pl. B. II.* p. cl. n. vi.

⁵ S. C. Ep. et Reg. ap. Ferraris v. *Campana*, n. 6. 7.

⁶ S. R. C. 16 Julii 1594, n. 83 ad 1. ⁷ *Acta S. Sedis*, xxv. 57.

turrim, etiam aliquis Sacerdos posset ascendere et aqua benedicta campanas aspergere.¹

V. *Servato ritu Pont. Rom.* in p. ii. sub tit. *de Benedictione Signi vel Campanæ*—ubi præparanda etc. pro hac benedictione exponuntur. Servandæ ergo sunt a Sacerdote delegato unctiones² et reliqua. Adverte tamen ad desumpta ex Decr. S. R. C. de 14 Apr. 1885.³ Scil. si plures campanæ simul a Sacerdote ad hoc ex indulto Apostolico delegato sunt benedicendæ, lotiones et unctiones faciendæ sunt supra singulas campanas per modum unius, dum interea semel et pausatim recitantur aut cantantur Psalmi præscripti et semel dicuntur Orationes plurali numero; thuribula seu focula aut vasa, in quibus ardeat incensum, tot adhibenda sunt et supponenda, quot sunt campanæ.—Aqua benedicenda est toties, quoties benedictio campanarum fit, et Oratio specialis ex *Pontificali* recitanda est in numero singulari vel plurali, prout perficitur benedictio unius vel plurium campanarum.

VI. *Oleo et aqua ab Episcopo benedictis* i. e. “dummodo adhibeat aquam ab eodem Rmo . . . vel ab alio Episcopo pacem et communionem cum Apostolica Sede habente ad hoc benedictam,” uti habetur in aliis indultis a S. R. C. Episcopis concedi solitis.⁴ *Necnon sine aqua* i. e. ita, ut facultas benedicens aquam simul Sacerdoti sit delegata. Si delegatio hæc fuisset omissa, abstinendum esset a benedictione campanarum, quamvis omnia jam parata essent et recursus pro facultate hac obtinenda fieri non posset.⁵

NOTA. Administratores Diocesium hac facultate gaudent in Provincia Balt. et Philadelph. tantum (n. 171). Auctores, qui de campanis consuli possunt, præcipue sunt: Bened. XIV. *Inst. eccl.* xx., xxi. n. 9, 10, xlvi. n. 29, 33 (*de Baptismo Campanarum*), 34 (*de Compatribus*), lxi.—Ferraris *Biblioth. v. Campanæ*; *Freib. Kirchenlex.* v. Bd. 2. Aufl. col. 697, *Glocken*.

¹ S. R. C. 16 Julii 1594, n. 83 ad 3.

² S. R. C. 23 Junii 1853 ap. *Coll. Miss.* n. 1319; *Coll. Prop.* n. 1947.

³ *Acta S. Sedis*, xxii. pag. 570-575.

⁴ *Mon. eccl.* vol. viii. part. ii. 65.

⁵ Ita S. R. C. 14 Apr. 1885 ad vii.; *Coll. Prop.* n. 1959.

ARTICULUS XIII.

“ET PRÆDICTÆ FACULTATES GRATIS ET SINE ULLA MERCEDE EXERCEANTUR, NEC ILLIS UTI POSSIT EXTRA FINES SUÆ DIOECESIS.”

213.—Articulus intelligitur ex dictis n. 172.

FORMULA D.

Prænotatio. Formula hæc inscribitur :

Extr. D.

Ex audientia Sanctissimi habita die . . . Sanctissimus Dominus Noster . . . Divina Providentia Papa . . . referente subscripto S. C. de Propaganda Fide . . . attentis peculiaribus circumstantiis animum suum moventibus, et spiritualibus necessitatibus animarum Christi fidelium in dissitis regionibus prospicere cupiens R. P. D. . . . sequentes facultates ad decennium (*in ed. rec. ad quinquennium*) duraturas benigne concessit.—*Sequuntur octo Art. ut infra et subscriptio ut in Formula præcedenti.*

ARTICULUS I.

“DISPENSANDI SUPER IMPEDIMENTO COGNATIONIS SPIRITUALIS INTER LEVANTEM ET LEVATUM.”

214.—Vide dicta n. 125. Valet facultas pro contractis et contrahendis.

ARTICULUS II.

“DISPENSANDI IN CASIBUS OCCULTIS ET IN FORO CONSCIENTIÆ TANTUM SUPER PRIMO ET SECUNDO GRADU SIMPLICI ET MIXTO AFFINITATIS EX COPULA ILLICITA PROVENIENTIS, IN LINEA SIVE COLLATERALI SIVE ETIAM RECTA, DUMMODO, SI DE LINEA RECTA AGATUR, NULLUM SUBSIT DUBIUM QUOD CONJUX POSSIT ESSE PROLES AB ALTERO CONTRAHENTIUM GENITA, TAM IN MATRIMONIIS SCIENTER VEL IGNORANTER CONTRACTIS, QUAM IN CONTRAHENDIS.”

215.—Explicatio.

Dicitur: I. *In casibus occultis.*—Quando casus sit occultus, vide supra n. 23.

II. *Et in foro conscientiae tantum.* Quid sit dispensare pro foro conscientiae tantum, vide n. 18, 19.

III. *Super simplici et mixto.* Recole dicta n. 114, b.

IV. *Ex copula illicita:*—*copula* scil. per seminis immisionem ita perfecta, ut apta sit ad generationem;¹—*illicita*—habita in fornicatione, adulterio, stupro, licet cum foemina dormiente, amente, ebria etc. seu generatim copula extramatri- moniali, qualis consideranda etiam est ea, quæ habetur in matrimonio civili contracto in loco, ubi Tridentinum promulgatum est. Ex tali enim nec oritur publica honestas.²

Cum vero ex matrimoniis etiam invalide initis (nisi invaliditas veniat ex defectu consensus) impedimentum publicæ honestatis dirimens usque ad quartum gradum oriatur, etiam copula in iis habita affinitatem causat dirimentem usque ad quartum gradum, et hoc probabilius etiam, quando alterutra aut imo utraque pars fuerit in mala fide. Alii tamen in casibus malæ fidei affinitatem usque ad secundum gradum tantum sustinent.³ Facultas vero hujus Art. in casibus, ubi publica honestas concurrat, saltem apud nos adhiberi nequit (n. 123). Ea non concurrente vi articuli dispensari potest, licet copula habita sit in adulterio aut stupro.⁴

V. *Super primo et secundo gradu . . . in linea sive collateralisive etiam recta.*—Ergo super affinitate ex copula illicita habita cum sponsæ aut sponsi (**a.** *in lineæ RECTÆ gradu primo:*) patre vel matre, filio vel filia, (*gradu secundo:*) avo vel avia [*grandfather or grandmother*], nepote vel nepte [*grandson or granddaughter*],—(**b.** *in lineæ LATERALIS gradu primo:*) fratre vel sorore,—(*gradu primo et secundo mixto:*) patruo vel amita [*paternal uncle or . . . aunt*], avunculo vel matertera [*maternal uncle or . . . aunt*], nepote vel nepte ex fratre vel sorore [*nephew or niece*],—(*gradu secundo*) consobrino vel consobrino [*first cousin*].

¹ Feije n. 370; Konings *Comp.* n. 1589, ii.

² Leo XIII. 17 Martii 1879 ap. *Acta S. Sedis*, xiii. 126.

³ Feije n. 377, 378. Unde cum in his ultimis casibus impedimentum dubium sit, matrimonio contracto standum est pro valore actus. Cfr. etiam Rosset n. 1933.

⁴ Ben. XIV. *Inst.* 87 n. 20.